

der er højt prioriteret. Der er således ikke tale om ganske almindelige offentlige midler opkrævet ved almindelig skatteindbetaling, som vi alle sammen bidrager til.

Det er efter min opfattelse et meget væsentligt kendetegn ved produktionsafgiftsfondene og også en model, som jeg mener at vi bør fastholde. Derfor finder jeg det både naturligt og også rimeligt, at den kreds, der repræsenterer de producenter, der betaler midlerne til de enkelte produktionsafgiftsfonde, fortsat har et flertal i fondenes bestyrelse.

Det betyder imidlertid ikke, at vi ikke skal foretage nogen ændringer, og jeg er, som jeg også sagde for et øjeblik siden, enig med forslagsstillerne i, at vi skal sikre en bredere sammensætning af de enkelte bestyrelser. Det gælder både den del af bestyrelserne, der repræsenterer erhvervsdelen, og det gælder den del af bestyrelsen, der repræsenterer de bredere offentlige interesser. Og lad mig tilføje, at jeg også er af den opfattelse, at det er rimeligt at styrke repræsentationen af offentlige interesser.

Det gælder selvfølgelig også promilleafgiftsfondene, hvor vi også er i gang med at vurdere, hvordan vi kan sammensætte bestyrelserne ud fra en fornuftig model, for promilleafgiftsfondene har jo en lidt anden karakter end produktionsafgiftsfondene.

Jeg er også meget enig med forslagsstillerne i, at der skal være åbenhed om, hvad pengene anvendes til. Allerede nu udarbejder Direktoratet for Fødevarer/Erhverv årlig en særlig årsberetning om fondenes virke til Folketinget, og det er efter min opfattelse en både målrettet og tilgængelig måde at informere på.

Kl. 19.35

Beslutningsforslaget lægger også op til, at den økologiske produktion skal støttes med beløb, der svarer til de beløb, som de økologiske producenter indbetaler i produktionsafgifter. Jeg vil godt sige, at jeg kan være lidt bekymret for konsekvenserne, hvis vi begynder at fastlægge helt håndfaste regler for fordelingen af midlerne mellem de forskellige produktionsformer.

I forbindelse med overvejelser i 2001 om Fonden for Økologisk Landbrug indgik der allerede lignende overvejelser, og dengang fandt man det også uhensigtsmæssigt, idet produktionsafgifterne jo forudsættes anvendt i den sektor, hvor de også bliver opkrævet.

Derfor er jeg betænkelig ved en meget skarp opdeling på såkaldte økologipenge og konventionelle penge, som efter min opfattelse kan føre

til en for lav satsning på projekter, som økologer og konventionelle producenter har en fælles interesse i, og det vil også efter min opfattelse være meget uheldigt og helt ude af trit med den grundliggende tankegang bag fondssystemet.

For mig er det afgørende, at det er projekternes kvalitet, der er styrende for anvendelse af midlerne, og at vi viderefører den indsats for fremme af økologiske projekter, som gennem de senere år er foretaget i forbindelse med de såkaldte hyrdebrev til fondsbestyrelserne. Jeg vil godt sige, at det faktisk har været en indsats over for promille- og produktionsafgiftsfondene, som har virket.

Så vil jeg også godt tilføje, at der med oprettelsen af Fonden for Økologisk Landbrug i 2001 er sket en styrkelse af økologiområdet, der er forstærket gennem den finanslovaftale, der blev lavet for 2003, som indebærer en fordobling af bevillingen fra 10 til 20 mio. kr.

Alt i alt har de forskellige initiativer ført til en betydelig stigning i omfanget af de midler, som via fondssystemet anvendes til økologiske projekter.

Forslagsstillerne kritiserer også Fødevarerministeriets tilsyn med fondene, og det må jeg sige er en kritik, som jeg stiller mig uforstående over for, og som jeg i virkeligheden finder uberettiget. Jeg vil godt understrege, at tilsynet, som det udøves, ikke har givet anledning til påtale eller bemærkninger fra Rigsrevisionen, som følger Fødevarerministeriets indsats på det her område meget tæt. Så jeg er egentlig tryk ved den faglige kontrol med området, som den var været udøvet i den sidste halve snes år.

Så er der også i beslutningsforslaget et oplæg til en skævdeling af midlerne i promilleafgiftsfondene til fordel for visse sektorer med særlige behov, og beslutningsforslaget peger bl.a. på fjerkræområdet og på frugt- og gartneriområdet.

Systemet med promilleafgiftsfondene daterer sig tilbage til ændringen af bemyndigelsesloven i 1979, og bestemmelserne om promilleafgiftsfondene var i øvrigt baseret på et politisk forlig. Det var en klar aftale og i øvrigt en socialdemokratisk prioritet, at promilleafgiftsmidlerne netop skulle gå til den animalske produktion.

Ved lovændringen i 1999 blev det særlige hensyn fjernet, og der blev også givet adgang til en mere generel og bredere anvendelse af promilleafgiftsfondenes midler, bl.a. mere generelle forhold inden for økologi, nonfood, dyrevelfærd og planteproduktion; ændringer, som jeg i øvrigt hilser velkommen.